

Ο δρόμος

Στίχοι: **Ανδρέας Εμπειρικός**

Μουσική: **Αμελοποίησητα**

Εκτελέσεις:

Θαμπός ο δρόμος την αυγή, χωρίς σκιές· λαμπρός σαν ήχος κίτρινος πνευστών το μεσημέρι με τον ήλιο. Τα αντικείμενα, τα κτίσματα στιλπνά και η πλάσις όλη με πανηγύρι μοιάζει, χαρούμενη μέσα στο φως, σαν πετεινός που σ' έναν φράχτη αλαλάζει.

Αμέριμνος ο δρόμος εξακολουθεί, σαν κάποιος που σφυρίζοντας (αέρας της ανοίξεως σε καλαμιές) αμέριμνος διαβαίνει, και όσο εντείνεται το φως, η κίνησης των διαβατών, πεζών και εποχουμένων, στον δρόμο αυξάνει και πληθαίνει.

Οι διαβάται αμέτρητοι. Ανάμεσα σε αγνώστους ποιητάς και αγίους ανωνύμους, ανάμεσα σε φορτηγά διαδρομών μεγάλων, όλοι, αστοί και προλετάριοι διαβαίνουν, όλοι υπακούοντες σε κάτι, σε κάτι συχνά πολύ καλά μασκαρεμένο (τουτέστιν υπακούοντες στην Μοίρα) άλλοι πεζοί και άλλοι μετακινούμενοι με τροχοφόρα, με οχήματα λογής-λογής, τροχήλατα ποικίλα, μέσ' στην βοή διαβαίνοντες και την αντάρα, με Σιτροέν, με Καντιλλάκ, με Βέσπες και με κάρρα.

Ο δρόμος, σκυρόστρωτος ή με άσφαλτο ντυμένος, από παντού πάντα περνά - Αθήνα, Μόσχα, Γιαροσλάβ, Λονδίνο και Πεκίνο, από την Σάντα Φε ντε Μπογκοτά και την Γουαδαλαχάρα, την Σιέρρα Μάντρε Οριεντάλ και τις κορδιλλιέρες, μέσ' από τόπους ιερούς σαν τους Δελφούς και την Δωδώνη, μέσ' από τόπους ένδοξους, όπως τα Σάλωνα, όπως η γέφυρα της Αλαμάνας, καθώς και από άλλα μέρη ξακουστά, σαν την κοσμόπολι εκείνη, που ηδυπαθώς την διασχίζει ο γκρίζος Σηκουάνας.

Όμως ο δρόμος, αν και από παντού περνά, δεν είναι πάντα της αμεριμνησίας ή της συνήθους συλλογής. Καμιά φορά φωνές ακούονται την νύκτα, φωνές μιας γυναικός που άνδρες πολλοί σ' ένα χαντάκι την βιάζουν, ή άλλες φορές, άλλες φωνές - εκείνο το δυσοίωνα παράγγελμα: "Στον τόπο !" που μέγαν τρόπον έσπερνε μέσ' στις ψυχές των οδοιπόρων, όταν μαχαίρια άστραφταν και καριοφίλια ή γκράδες, εμπρός στα στήθη των ταξιδιωτών, όταν στον δρόμο αυτόν, μοίρα κακή τούς έριχνε στα χέρια των ληστανταρτών, που φουστανέλλα λερή φορώντας, έτσι καθώς προβάλλανε από τη μπούκα μιας σπηλιάς, με παλληκάρια μοιάζανε του Οδυσσέα Ανδρούτσου, σαν νάταν ο τόπος το Χάνι της Γραβιάς και οι ταξιδιώται τούτοι, στρατιώται του Κιοσέ Μεχμέτ ή του Ομέρ Βρυώνη - έτσι, καθώς απ' το Πικέρμι ξεκινώντας, περνώντας μέσ' απ' την Νταού Πεντέλη, από τον δρόμο αυτόν, προς μονοπάτια δύσβατα τους λόρδους οδηγούσαν (ξανθά παιδιά της Ινγκλιτέρας που στην Ελλάδα ήρθανε και αγιάσαν) με τα χαντζάρια οι λησταί κεντρίζοντάς τους (ω

Εδουάρδε Χέρμπερτ ! ω Βάινερ, ντε Μπούλ και Λούντ !) ώσπου να φθάσουν σε σίγουρα λημέρια, κοντά στη Σκάλα του Ωρωπού, στου Δήλεσι τα μέρη, για λύτρα βασιλικά ή για μαχαίρι (στα Σάλωνα σφάζουν αρνιά και στο Χρυσό κριάρια) για λύτρα βασιλικά ή για σφαγή (για δεξ καιρό που διάλεξε ο Χάρος να με πάρη) ενώ ο χειμώνας τέλειωνε και ζύγωνε η Λαμπρή, και μύριζε παντού πολύ το πεύκο, το θυμάρι, για λύτρα βασιλικά ή για σφαγή, (ω Αρβανιτάκη Τάκο ! ω Αρβανιτάκη Χρήστο ! ω Γερογιάννη και μαύρε εσύ Καταρραχιά !) για λύτρα βασιλικά ή για σφαγή, κοντά στη Σκάλα του Ωρωπού, στου Δήλεσι τα μέρη.

Και ο δρόμος εξακολουθεί, με ανάλογα στοιχεία και από παντού πάντα περνά (Γκραν Κάνυον, Μακροτάνταλον, Ακροκεραύνια, Άνδεις) από τις όχθες του Γουαδαλκιβίρ που όλη την Κόρδοβα ποτίζει, από τις όχθες του Αμούρ και από τις όχθες του Ζαμβέζη, ο δρόμος από παντού περνά, σκληρός, σκληρότατος παντού, τόσο, που πάντοτε αντέχει, στα βήματα όλων των πεζών και στην τριβή των βαρυτέρων οχημάτων, μέσ' από πόλεις και χωριά, βουνά, υψίπεδα και κάμπους, από τις λίμνες τις Φινλανδικές, την Γη του Πυρός και την Εστραμαδούρα, έως που ξάφνου, κάθε τόσο, μια πινακίς, μη ορατή παρά στους καλουμένους, πάντα εμφανίζεται για τον καθένα, όπου και αν βρίσκονται οι γηγενείς και οι ταξιδιώται, μια πινακίς με γράμματα χονδρά και απλά που γράφει: "Τέρμα εδώ. Ετοιμασθήτε. Ο ποταμός Αχέρων".

Την ίδια στιγμή, όποια και αν είναι η χώρα, όποιο και αν είναι το τοπίον, γίνεται μια τελευταία Βενετιά μ' ένα Κανάλε Γκράντε - όραμα πάντα θείον και των αισθήσεων χαιρετισμός στερνός - μια τελευταία Βενετιά στις αποβάθρες της οποίας γονδόλες μαύρες περιμένουν (πήγα να πω σαν νεκροφόρες) και ένας περάτης γονδολιέρης, ωχρός και κάτισχνος μα δυνατός στα μπράτσα, τους τερματίζοντας κάθε φορά καλεί: "Περάστε, κύριοι, απ' εδώ. Τούτη είναι η βάρκα σας. Εμπάτε." Και οι καλούμενοι, με βλέμμα σαν αυτό που συναντά κανείς στα μάτια των καταδικασμένων, στις ύστατες στιγμές του βίου των, μπροστά στις κάννες των αποσπασμάτων, σε ώρες ορθρινές κατά τας εκτελέσεις, μισό λεπτό πριν ακουσθούν οι τουφεκιές και σωριασθούν σφαδάζοντα στη γη τα σώματά των, όλοι περνούν και μπαίνουν στις γονδόλες πάντα χωρίς αποσκευές και φεύγουν. Και ο δρόμος εξακολουθεί, σκληρός, σκληρότερος παρά ποτέ, σκυρόστρωτος ή με άσφαλο ντυμένος, και μαλακώνει μόνο, όποια και αν είναι η χώρα, όποιο και αν είναι το τοπίον, κάτω από σέλας αγλαόν αθανασίας, μόνον στα βήματα των ποιητών εκείνων, που οι ψυχές των ένα με τα κορμιά των είναι, των ποιητών εκείνων των ακραιφνών και των αχράντων, καθώς και των αδελφών αυτών Αγίων Πάντων.

Καταχώριση στο stixoi.info: cactus, 21-12-2017

http://www.stixoi.info/stixoi.php?info=Lyrics&act=details&song_id=80801